

Sygn. akt XI Ka 771/13, XI Kz 418/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech-spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SO Katarzyna Żmigrodzka

Protokolant: prot. Małgorzata Purc

przy udziale Prokuratora Marty Baranowskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 r.

sprawy W. J.

oskarżonego z art. 278 § 2 kk

na skutek apelacji prokuratora i zażalenia obrońcy oskarżonego w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 7 maja 2013 r. sygn. akt II K 787/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

XI Ka 771/13

UZASADNIENIE

W. J. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 20 marca 2009 roku do dnia 29 marca 2009 roku w P.gm. P., woj. (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody uprawnionego podmiotu i wbrew zasadom użytkownika uzyskał cudze programy komputerowe w postaci: (...)(...)oraz (...)zainstalowanych na dysku twardym m-ki T. (...), nr (...)zamontowanego w laptopie m-ki E.nr (...) czyniąc tym straty w łącznej kwocie nie mniejszej niż 353,00 zł na szkodę firmy (...)– reprezentowanej przez Stowarzyszenie (...)z/s w W., tj. o czyn z art. 278 § 2 kk.

II. w okresie od 28 lutego 2011 roku do dnia 29 marca 2012 roku w P.gm. P., woj. (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody uprawnionego podmiotu i wbrew zasadom użytkownika uzyskał cudzy program komputerowy w postaci: (...)zainstalowanego na dysku twardym m-ki T. (...), nr (...)zamontowanego w laptopie m-ki E.nr (...)czyniąc tym straty w łącznej kwocie nie mniejszej niż 280,00 zł na szkodę firmy (...)– reprezentowanej przez Stowarzyszenie (...)z/s w W., tj. o czyn z art. 278 § 2 k.k.

III. w okresie od 13 marca 2011 roku do dnia 29 marca 2012 roku w P.gm. P., woj. (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody uprawnionego podmiotu o wbrew zasadom użytkownika uzyskał cudze programy

komputerowe w postaci trzech kopii: M. (...)zainstalowanych na dysku twardym m-ki T. (...), nr (...)zamontowanego w laptopie m-ki E.nr (...)czyniąc tym straty w łącznej kwocie nie mniejszej niż 5559,00 zł na szkodę firmy (...)reprezentowanej przez Kancelarię (...)z/s w W., tj. o czyn z art. 278 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Puławach wyrokiem z dnia 7 maja 2013 r. oskarżonego W. J.uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pierwszym punkcie aktu oskarżenia; oskarżonego W. J.uznał za winnego tego, że w P.woj. (...)przyjął program komputerowy o nazwie M. (...)o wartości 1853 zł, który w dniu 13 marca 2011 r. został skopiowany i zapisany na dysku twardym jego komputera marki E.nr (...)w postaci plików komputerowych w formie kopi instalacyjnej i spakowanej kopi instalacyjnej, a w dniu 11 listopada 2011 r. został zainstalowany na tym komputerze w pełnej formie, bez zgody uprawnionego podmiotu, a o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, wbrew warunkom umowy licencyjnej dotyczącej kopiowania i korzystania z tego programu, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 293 § 1 k.k. w zw. z art. 292 § 1 k.k.; oskarżonego W. J.uznał za winnego tego, że w P.woj. (...)nabył program komputerowy o nazwie (...)o wartości 103,29 zł, który w dniu 28 lutego 2011 r. został skopiowany i zainstalowany na dysku twardym jego komputera marki E.nr (...)bez zgody uprawnionego podmiotu, a o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, wbrew warunkom umowy licencyjnej dotyczącej kopiowania i korzystania z tego programu, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 293 § 1 k.k. w zw. z art. 292 § 1 k.k.; na podstawie art 59 § 1 k.k. odstąpił od wymierzenia oskarżonemu W. J.kar za przestępstwa opisane w 2 i 3 punkcie wyroku; na podstawie art. 293 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek programów komputerowych wymienionych w 2 i 3 punkcie wyroku;

na podstawie art 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek dysku twardego m-ki T. (...), nr (...)zamontowanego w laptopie m-ki E.nr (...)na którym zainstalowano programy wymienione w 2 i 3 punkcie wyroku; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 850 (osiemset pięćdziesiąt) złotych tytułem częściowego zwrotu poniesionych wydatków, w pozostałej części wydatkami związanymi z oskarżeniem w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację złożył prokurator. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucił orzeczeniu;

1. obrazę prawa karnego materialnego pod postacią przepisu art. 44 § 1 kk poprzez jego niesłuszne niezastosowanie i niewskazanie go, jako podstawy prawnej orzeczenia przypadku wobec oskarżonego W. J.nielegalnych programów tj. M. (...)oraz (...)w sytuacji, gdy oskarżony nad tymi przedmiotowymi miał faktyczne władztwo i pochodziły one bezpośrednio z przestępstwa,
2. obrazę prawa karnego procesowego pod postacią przepisu art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez niewskazanie w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 2 i 3 wyroku ram czasowych tj. daty początkowej czynu, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia,
3. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym ustaleniu i określeniu formy czasownikowej zachowania oskarżonego co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 2 wyroku, tj. „że przyjął program komputerowy” zamiast prawidłowej tj. „że, nabył program komputerowy” który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia,
4. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż okoliczności sprawy wskazują, że zostały spełnione przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa z art. 59 § 1 kk co do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 2 i 3 wyroku i odstąpienie od wymierzenia kary za ich popełnienie, co w konsekwencji spowodowało, iż nie zostały spełnione cele postępowania karnego określone w art. 2 kpk który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

-wskazanie jako podstawy prawnej orzeczenia przypadku nielegalnych programów tj. M. (...)oraz (...)przepisu artykułu 44 § 1 kk;

-zmianę opisu czynów przypisanych oskarżonym w pkt. 2 i 3 wyroku poprzez wskazanie jako daty początkowej ich popełnienia: od dnia 16 marca 2010 r. (tj. daty zakupu laptopa);

-przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego z czynu przypisanego w pkt. 2 wyroku polegało na nabyciu programu komputerowego M. (...);

-wymierzenie za popełnienie czynów przypisanych w pkt. 2 i 3 wyroku, przy przyjęciu, iż zachodzą przesłanki wskazane w treści art. 91 § 1 kk kary ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby trzech lat, grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 pln, przypadku dysku twardego z nielegalnym oprogramowaniem i kosztów postępowania w całości.

Na zawarte w wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu zażalenie złożył obrońca oskarżonego. Zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że uiszczenie kosztów postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie nie będzie dla oskarżonego zbyt uciążliwe podczas, gdy oskarżony ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów nie jest w stanie ponieść kosztów procesu, wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez zwolnienie oskarżonego od zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja, tak jak i zażalenie, w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznane zostały za niezasadne w stopniu oczywistym. Za taką oceną środków odwoławczych przemawiało to, że postawione w nich zarzuty jak też przytoczona na ich poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Wbrew twierdzeniom i wywodom prokuratora Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy nie dopuścił się obrazy wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego i postępowania, jak też nie popełnił błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

O obrazie art. 44 § 1 k.k. w omawianym przypadku w ogóle nie może być mowy, bowiem przepis ten nie miał tutaj zastosowania. Pozyskane przez oskarżonego nielegalnie programy komputerowe nie mają statusu przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, o których stanowi wspomniany art. 44 § 1 k.k. Te programy komputerowe stanowią przedmioty, które służyły do popełnienia przestępstwa. Przypadek takich przedmiotów przewidują art. 44 § 2 k.k. oraz art. 293 § 2 k.k. Z tych dwóch przepisów wchodzących w grę w niniejszej sprawie, przepis szczególny (lex specialis) stanowi ten drugi, który prawidłowo zastosował Sąd pierwszej instancji.

Nie może być mowy również o obrazie art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w ujęciu o jakim jest mowa w zarzucie drugim apelacji. Istota przestępczego zachowania oskarżonego w przypisanych mu czynach sprowadzała się do skopiowania i zainstalowania na dysku twardym komputera programów komputerowych. W tym momencie nastąpiło zrealizowanie przez sprawcę znamion czynów przypisanych według przyjętej kwalifikacji prawnej. Datyienne tych czynności sprawczych zostały wskazane w zaskarżonym wyroku w opisach obu przypisanych występów zgodnie z wymogiem wspomnianego przepisu.

Sąd pierwszej instancji także nie dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Użycie przez Sąd orzekający w opisie czynu z punktu 2. znamienia czasownikowego „przyjął” nie stanowi nieprawidłowości. Oskarżony nie wyjaśnił w jakich okolicznościach objął swoim władztwem program komputerowy M. (...). Nie wiadomo, czy nabył ten program, czy został on mu tylko udostępniony w celu skopiowania. Stąd użycie przez Sąd orzekający znamienia czasownikowego o najszerszym znaczeniu było nie tylko uprawnione, ale i prawidłowe.

Podobnie rzecz się ma z przekonaniem Sądu Rejonowego o osiągnięciu celów wyroku przy zastosowaniu względem oskarżonego dobrodziejstwa odstąpienia od wymierzenia kary. Ze stwierdzonej w opinii biegłego okoliczności w postaci utworzenia jedynie dwóch plików za pomocą programu M. (...) do dnia zatrzymania komputera, Sąd orzekający wysnuł prawidłowe wnioski. Uprzednia karalność oskarżonego nie ma wpływu na ocenę stopnia szkodliwości

społecznej czynów przypisanych w zaskarżonym wyroku. Tak samo bez znaczenia dla tej oceny jest posiadanie przez oskarżonego podstawowej wiedzy informatycznej. Tym samym chybiona argumentacja skarżącego, zaprezentowana w środku odwoławczym, nie jest w stanie podważyć słuszności zajętego przez Sąd orzekający stanowiska, o którym mowa. Powielanie w tym miejscu racji dowodzących trafności tego stanowiska jest zbędne. Wystarczy bowiem odesłanie autora apelacji do uzasadnienia zaskarżonego wyroku, gdzie zaprezentowana argumentacja spotyka się z całkowitą aprobatą Sądu odwoławczego.

Wniesione przez obrońcę oskarżonego zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach procesu również okazało się być niezasadne. Zgodnie z brzmieniem art. 627 k.p.k. w polskim procesie karnym regułą jest obciążenie sprawcy kosztami procesu. Od reguły tej przewidziany jest wyjątek określony w art. 624 k.p.k. W myśl tego przepisu sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Żaden z tych dwóch przypadków nie występuje w odniesieniu do osoby oskarżonego. Całość poniesionych w sprawie wydatków wyniosła 1602, 04 zł. W. J. zostały przypisane dwa spośród trzech zarzuconych przestępstw. Zasądzona od oskarżonego kwota 850 zł zatem, zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 630 k.p.k. obejmuje zwrot jedynie części wydatków (z kwoty 1068,43 zł) należnych Skarbowi Państwa. Poza tym oskarżony jest kawalerem, nie posiadającym nikogo na utrzymaniu, zatrudnionym w Zakładach (...) w P. z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 1300 zł. W tym stanie rzeczy stanowisko Sądu Rejonowego o braku podstaw do uznania, iż uiszczenie części kosztów sądowych byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe jest słuszne i jako takie spotyka się z aprobatą Sądu odwoławczego, dlatego nie może zostać skutecznie podważone przez autora zażalenia.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o wydatkach postępowania odwoławczego uzasadnia przepis art. 636 § 1 k.p.k.